skabsprodukter, der udføres til Østrig, og — i den modsatte situation — til østrigske produkter, der udføres til Fællesskabet, men omfatter også produkter med oprindelse i EF-staterne, som efter blot at have passeret østrigsk område genindføres til Fællesskabet.

2. Artikel 13 og 20 i overenskomsten mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Republikken Østrig, der vedrører forbuddet mod kvantitative indførselsrestriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstats sundhedsmyndighed gør tilladelsen til at markedsføre et lægemiddel, der hidrører fra Østrig, og som i alle henseender er identisk med et lægemiddel, der allerede er godkendt af denne sundhedsmyndighed, betinget af, at parallelimportøren forelægger en dokumentation, der allerede er indleveret til denne myndighed af fabrikanten af lægemidlet i forbindelse med den første ansøgning om tilladelse til markedsføring.

Såfremt sundhedsmyndigheden allerede er i besiddelse af alle fornødne oplysninger vedrørende dette lægemiddel, og det er ubestridt, at det indførte lægemiddel og det godkendte lægemiddel er identiske, ville artikel 13 og 20 i overenskomsten miste en stor del af deres tilsigtede virkning, såfremt de ikke blev anset for at være til hinder for sådanne krav.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-207/91 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *Sagsfremstilling*

Selskabet Eurim-Pharm GmbH (herefter benævnt »Eurim-Pharm«), der har hjemsted i Forbundsrepublikken Tyskland, markedsfører lægemidler.

I 1985 ønskede selskabet som led i sin forretningsvirksomhed at sælge et lægemiddel i Tyskland benævnt »Adalat-R«. Der var tale om et produkt fremstillet i Frankrig af Bayer AG (herefter benævnt »Bayer«), der benyttes mod forhøjet blodtryk og hjertekrampe.

Eurim-Pharm's plan for denne forretning var følgende: Selskabet påregnede at indkøbe Adalat-R på det østrigske marked, hvor det forhandledes af Bayer. Der skulle herefter påklæbes den af Bayer benyttede emballage en etiket med Eurim-Pharm's navn og

* Processprog: tysk.

adresse. Lægemidlet skulle herefter sælges i Tyskland parallelt med forhandlingen gennem det distributionsnet, der er opbygget af Bayer, som allerede solgte Adalat-R i Tyskland.

Med henblik på at iværksætte denne plan indgav Eurim-Pharm ved skrivelse af 6. maj 1985 ansøgning om godkendelse til den kompetente tyske myndighed, nemlig Bundesgesundheitsamt (den tyske forbundssundhedsmyndighed), idet markedsføring af lægemidler kræver forudgående tilladelse i Tyskland. Til støtte for sin ansøgning indleverede selskabet en dokumentation, der viste, at Adalat-R var fremstillet af Bayer og var identisk med det produkt, der lovligt forhandledes af dette selskab i Tyskland.

Den 11. juli 1985 blev Eurim-Pharm's ansøgning afslået af Bundesgesundheitsamt med den begrundelse, at den ikke indeholdt de oplysninger, der efter national lovgivning skulle indgives til denne myndighed med henblik på, at den kunne konstatere, om Adalat-R under hensyntagen til dets terapeutiske egenskaber og de farer, der eventuelt kunne være forbundet med dets brug, kunne markedsføres i Tyskland.

Efter forgæves at have klaget til Bundesgesundheitsamt anlagde Eurim-Pharm den 1. april 1988 sag i anledning af denne myndigheds afgørelse ved Verwaltungsgericht Berlin (herefter benævnt »Verwaltungsgericht«).

Eurim-Pharm gjorde for denne ret gældende, at i medfør af artikel 13 og 20 i overenskomsten mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Republikken Østrig (EFT 1972, 31. december, s. 3) skal hindringer for de frie varebevægelser mellem de to kontraherende parter fjernes. Selskabet gjorde i den forbindelse gældende, at det er i strid med de frie varebevægelser at kræve, at importøren af et lægemiddel med oprindelse i Østrig skal levere oplysninger om dette lægemiddel til myndighederne i importmedlemsstaten, når lægemidlet allerede forhandles i denne stat, og dens myndigheder er i besiddelse af hele den fornødne dokumentation.

Eurim-Pharm understregede ligeledes, at dette synspunkt var blevet lagt til grund af Domstolen i dens dom af 20. maj 1976 (sag 104/75, de Peijper, Sml. s. 613), hvor der var tale om indførsel i en medlemsstat af produkter med oprindelse i en anden medlemsstat. Ifølge selskabet måtte denne afgørelse ligeledes finde anvendelse på et produkt med oprindelse i Østrig, idet artikel 13 og 20 i ovennævnte overenskomst og artikel 30 og 36 i traktaten har samme ordlyd og forfølger det samme formål, nemlig fjernelse af handelshindringer.

Artikel 13 og 20 i overenskomsten, der er påberåbt af Eurim-Pharm, lyder som følger:

»*Artikel 13*

1. Ingen nye kvantitative importrestriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning indføres i samhandelen mellem Fællesskabet og Østrig.

2. De kvantitative importrestriktioner afskaffes den 1. januar 1973 og foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative importrestriktioner senest 1. januar 1975.«

»*Artikel 20*

Overenskomsten er ikke til hinder for forbud og restriktioner vedrørende indførsel, udførsel eller transit, som er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, orden og sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, beskyttelse af planter, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi, eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret, ej heller bestemmelser vedrørende guld og sølv. Disse forbud eller restriktioner må dog hverken udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem de kontraherende parter.«

Bundesgesundheitsamt bestred Eurim-Pharm's argumentation, idet myndigheden gjorde gældende, at ovennævnte bestemmelser i overenskomsten ikke havde umiddelbar virkning, og at de derfor ikke kunne påberåbes direkte af Eurim-Pharm for en national ret. I øvrigt bemærkede myndigheden, at ligheden i formuleringen mellem disse bestemmelser og artikel 30 og 36 i traktaten ikke var tilstrækkeligt grundlag for at fortolke dem på samme måde.

I anledning af Eurim-Pharm's og Bundesgesundheitsamt's argumentation har Verwaltungsgericht for sit vedkommende bemærket, at Domstolen tidligere har indtaget forskellige holdninger i forbindelse med fortolkningen af overenskomster, der er indgået af Fællesskabet med tredjelande. Den har i nogle tilfælde fortolket visse bestemmelser i disse overenskomster analogt med de tilsvarende bestemmelser i traktaten (dom af 24.4.1980, sag 65/79, Chatain, Sml. s. 1345, og af 15.1.1985, sag 253/83, Kupferberg II, Sml. s. 157), mens den i andre tilfælde har ment, at fortolkningen måtte være en anden på baggrund af de forskellige formål, der forfølges af traktaten og af disse overenskomster (dom af 9.2.1982, sag 270/80, Polydor, Sml. s. 329, og af 26.10.1982, sag 104/81, Kupferberg I, Sml. s. 3641).

B — *Det præjudicielle spørgsmål*

Under disse omstændigheder har Verwaltungsgericht besluttet at udsætte sagen og har ved kendelse af 14. juni 1991 forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 13 og 20 i overenskomsten mellem Republikken Østrig og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT 1972, 31. december, s. 3) med hensyn til parallelimport af lægemidler fortolkes efter de samme principper som EØF-traktatens artikel 30 og 36, således at tilladelse til at bringe et lægemiddel i omsætning, som ønskes indført fra Østrig til Forbundsrepublikken Tyskland, og som på alle punkter er identisk med et i Forbundsrepublikken allerede tilladt lægemiddel, ikke kan betinges af, at importøren forelægger vedkommende sundhedsmyndighed dokumentation og oplysninger, som denne allerede råder over?«

C — *Retsforhandlinger ved Domstolen*

Verwaltungsgericht's kendelse blev registreret på Domstolens Justitskontor den 1. august 1991.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der afgivet skriftlige indlæg:

— den 12. december 1991 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent J. Sack, som befuldmægtiget

— den 13. december 1991 af Eurim-Pharm ved advokat W. A. Rehmann, München

— den 20. december 1991 af den italienske regering ved avvocato dello Stato I. M. Braguglia, og

— den 24. december 1991 af Det Forenede Kongerige ved S.L. Hudson, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

Eurim-Pharm finder, at artikel 13 og 20 i overenskomsten mellem Fællesskabet og Østrig er til hinder for, at en erhvervsdrivende, der ønsker til Fællesskabet at indføre et lægemiddel med oprindelse i Østrig, skal meddele den kompetente myndighed i importmedlemsstaten de oplysninger, som kræves ifølge den nationale lovgivning, når dette lægemiddel allerede markedsføres i denne stat, og den pågældende myndighed er i besiddelse af alle de krævede oplysninger.

Til støtte for sin opfattelse har Eurim-Pharm for det første gjort gældende, at artikel 13 og 20 har umiddelbar virkning, eftersom de er klare, præcise og ubetingede. Efter selskabets opfattelse behøver ingen yderligere betingelser at være opfyldt for, at disse bestemmelser tillægges direkte virkning i Fællesskabet. Særlig er det ikke nødvendigt, at denne virkning ligeledes anerkendes i Østrig af de østrigske retter. Dersom der ikke desto mindre kræves gensidighed, understreger Eurim-Pharm, at ingen østrigsk ret til dato har afvist at tillægge disse bestemmelser umiddelbar virkning.

For det andet har Eurim-Pharm bemærket, at artikel 13 og 20 omhandler fjernelse af hindringer for de frie varebevægelser mellem Fællesskabet og Østrig, undtagen når disse hindringer er begrundet i lovlige hensyn (bl.a. beskyttelse af den offentlige sundhed).

I denne forbindelse har Eurim-Pharm anført to argumenter.

For det første er det efter selskabets opfattelse en hindring for samhandelen, at der afkræves en erhvervsdrivende dokumentation til støtte for en importansøgning, når en sådan dokumentation allerede er i den kompetente myndigheds besiddelse. Selskabet har tilføjet, at denne hindring ikke kan begrundes i hensynet til beskyttelsen af den offentlige sundhed, da myndighederne allerede har alle de oplysninger, de behøver, for at tage stilling til, om der kan meddeles tilladelse til markedsføring under hensyntagen til den offentlige sundhed.

Eurim-Pharm har i denne forbindelse bemærket, at de oplysninger, der kræves ifølge tysk lovgivning — og som i det væsentlige vedrører lægemidlets tekniske karakteristika — principielt alene kendes af fabrikanten, i det foreliggende tilfælde Bayer. Mens selskabet ikke har oplyst, om det har anmodet Bayer om at meddele sådanne oplysninger, har det anført, at det ikke rådede over disse og således ikke var i stand til at indsende dem til Bundesgesundheitsamt.

Endvidere har Eurim-Pharm gjort gældende, at Domstolen i et tilsvarende tilfælde har fundet, at en regulering, hvorefter en erhvervsdrivende i forbindelse med en ansøgning om importtilladelse for et lægemiddel var forpligtet til at indlevere en dokumentation, som myndigheden allerede var i besiddelse af, udgjorde en ulovlig handelshindring (dom af 20.5.1976, de Peijper, a.st.). Ifølge selskabet må denne afgørelse, der vedrørte indførsel til en medlemsstat af et lægemiddel med oprindelse i en anden medlemsstat, også omfatte indførsel til Fællesskabet af et lægemiddel med oprindelse i Østrig. Denne udvidede anvendelse er berettiget i betragtning af, at artikel 13 og 20 i overenskomsten, der indeholder regler om de frie varebevægelser mellem Fællesskabet og Østrig, har samme ordlyd som artikel 30 og 36 i traktaten og forfølger det samme formål, nemlig fjernelse af ulovlige handelshindringer mellem de berørte stater.

Den italienske regering har gjort gældende, at overenskomsten mellem Fællesskabet og Østrig ikke kan finde anvendelse i det foreliggende tilfælde. Ifølge regeringen vedrører overenskomsten nemlig — for så vidt angår import til Fællesskabet — alene produkter med oprindelse i Østrig. Da Adalat-R fremstilles i Frankrig, kan det ikke betragtes som havende oprindelse i Østrig.

Den italienske regering finder ligeledes, at de bestemmelser, hvortil der henvises i det af den nationale ret stillede spørgsmål, nemlig artikel 13 og 20 i overenskomsten, ikke er anvendelige på det foreliggende tilfælde. Ifølge regeringen er det nemlig artikel 15, stk. 2, i overenskomsten — og ikke disse bestemmelser — der indeholder de regler, der regulerer sanitære spørgsmål i forbindelse med varebevægelserne mellem Fællesskabet og Østrig. Artikel 15, stk. 2, lyder som følger:

»Med hensyn til veterinære, sanitære og fytosanitære spørgsmål anvender de kontraherende parter deres bestemmelser på en måde, der ikke medfører forskelsbehandling, og afholder sig fra at indføre nye foranstaltninger, der utilbørligt hindrer samhandelen.«

Den italienske regering har endvidere gjort gældende, at ovennævnte artikel 13 og 20 ikke kan fortolkes på samme måde som de tilsvarende artikler i traktaten.

Det væsentligste i dens argumentation på dette punkt bygger ikke på en forpligtelse for sundhedsmyndighederne i en medlemsstat til at benytte de dokumenter, de allerede er i besiddelse af, med henblik på behandlingen af en ansøgning om tilladelse, men vedrører den forpligtelse, medlemsstaterne påtager sig, til at give et produkt, der er lovligt fremstillet eller bragt på markedet i en anden medlemsstat, adgang til deres egne markeder.

Ifølge den italienske regering forudsætter en sådan forpligtelse — der følger af traktatens artikel 30 og 36 — at de pågældende stater stiller de samme krav for så vidt angår fremstilling og salg af lægemidler. Sådanne identiske krav findes i forholdet mellem medlemsstaterne i henhold til de harmoniseringsdirektiver, der er vedtaget af Rådet på dette område, men gælder ikke mellem Fællesskabet og Østrig, for så vidt som der ikke er sket nogen tilnærmelse mellem parternes lovgivninger. Heraf følger, at ovennævnte bestemmelser i overenskomsten ikke kan fortolkes på samme måde som de tilsvarende artikler i traktaten. Derfor kan en importørs mulighed for at henvise til oplysninger, der allerede er meddelt sundhedsmyndighederne, ikke udstrækkes til at omfatte ansøgere, der ønsker at indføre et lægemiddel med oprindelse i Østrig til Fællesskabet.

Det Forenede Kongerige har ligeledes principalt gjort gældende, at overenskomsten ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Ifølge Det Forenede Kongerige har overenskomsten særlig til formål at lette adgangen til markedet i Fællesskabet for produkter med oprindelse i Østrig. Adalat-R er imidlertid fremstillet i Frankrig. Heraf følger efter Det Forenede Kongeriges opfattelse, at dette lægemiddel bør betragtes som havende oprindelse ikke i Østrig, men i Fællesskabet.

Subsidiært har Det Forenede Kongerige gjort gældende, at ovennævnte artikel 13 og 20 ikke kan fortolkes på samme måde som traktatens artikel 30 og 36, dersom Domstolen skulle komme til det resultat, at overenskomsten finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

I sin argumentation til støtte for dette synspunkt har Det Forenede Kongerige indledningsvis redegjort for den metode, der bør følges med henblik på fortolkning af visse bestemmelser i en overenskomst, der er indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland. Sådanne bestemmelser skal fortolkes på baggrund af formålene med de overenskomster, hvori de findes. Heraf følger, at disse bestemmelser, når sådanne aftaler forfølger formål, der er forskellige fra traktatens, ikke kan fortolkes som de tilsvarende artikler i traktaten. Således har Domstolen i ovennævnte dom af 9. februar 1982, Polydor, fundet, at en national foranstaltning, der udgør en ubegrundet hindring for handelen mellem medlemsstater, kan være lovlig inden for rammerne af en frihandelsoverenskomst med et tredjeland, fordi de mål, der forfølges af traktaten og denne overenskomst, er forskellige. Domstolens stilling i denne sag er senere blevet bekræftet i tre domme, nemlig dom af 24. april 1980, Chatain, a.st., af 26. oktober 1982, Kupferberg I, a.st., og 15. januar 1985, Kupferberg II, a.st., og er ligeledes blevet fulgt af generaladvokat Van Gerven i hans forslag til afgørelse vedrørende dom af 22. juni 1989 (sag 70/87, Fediol, Sml. s. 1781).

Efter at have redegjort for den metode, der bør følges ved fortolkningen af overenskomster mellem Fællesskabet og tredjelande, har Det Forenede Kongerige rejst spørgsmålet

om, hvilke følger for forståelsen af ovennævnte artikel 13 og 20 det særlige formål med den overenskomst, hvori disse bestemmelser findes, har, i sammenligning med de formål, der forfølges med traktaten.

I denne henseende har Det Forenede Kongerige først og fremmest bemærket, at traktatens formål for så vidt angår frie varebevægelser ikke alene er at fjerne hindringer for handelen mellem medlemsstater, men tillige inden for Fællesskabet at skabe et enhedsmarked. Et sådant marked indebærer, at medlemsstaterne skal udveksle oplysninger, de råder over, vedrørende produkter, som tillades fremstillet og forhandlet på deres områder. Således skal eksportmedlemsstaten inden for rammerne af dette samarbejde tilstille importmedlemsstaten de oplysninger, sidstnævnte har behov for med henblik på at afgøre, om et bestemt produkt kan tillades bragt i omsætning.

Endelig har Det Forenede Kongerige hævdet, at en sådan forpligtelse til administrativt samarbejde ikke fremgår af frihandelsoverenskomsten mellem Fællesskabet og Østrig.

Til støtte for dette synspunkt har det gjort tre argumenter gældende.

Første argument: Hverken ved indgåelsen af denne overenskomst eller under dens gennemførelse har Fællesskabet eller Østrig haft til hensigt at skabe en forpligtelse til administrativt samarbejde.

Andet argument: Dersom en samarbejdsforpligtelse måtte udledes af overenskomsten mellem Fællesskabet og Østrig, gælder det samme for alle overenskomster, ved hvilke Fællesskabet over for visse lande har forpligtet sig til at fjerne hindringer for indførsel af deres produkter til sit område. Der tænkes herved på lande, der er medlemmer af Den Europæiske Frihandelssammenslutning (»EFTA«), og med hvilke Fællesskabet har indgået gensidige frihandelsoverenskomster, og ligeledes ville landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (»AVS-landene«), over for hvilke Fællesskabet har forpligtet sig til ensidigt at fjerne disse hindringer, blive omfattet. Det er dog efter den britiske regerings opfattelse klart, at Fællesskabet ikke ved at indgå alle disse aftaler og overenskomster har haft til hensigt at forpligte sine medlemsstater til at samarbejde på administrativt plan med samtlige signaturstater.

Tredje argument, der vedrører de overenskomster, der er indgået mellem EFTA-landene indbyrdes: Det Forenede Kongerige konstaterer, at disse overenskomster vedrører fjernelse af handelshindringer, men ikke foreskriver nogen pligt til administrativt samarbejde. Det ville være paradoksalt, dersom de forpligtelser, der følger af disse overenskomster, er mindre omfattende end dem, der følger af overenskomsten mellem Fællesskabet og Østrig.

Endelig bemærker Det Forenede Kongerige, at når Eurim-Pharm har indkøbt Adalat-R i Østrig i stedet for i Frankrig — hvor produktet blev fremstillet — er grunden den, at det blev solgt billigere i Østrig.

Det Forenede Kongerige har i den forbindelse anført to bemærkninger.

Først og fremmest finder det, at man ikke kan tillade Eurim-Pharm at foretage sine indkøb i et tredjeland for at drage fordel af de lavere priser i dette og samtidig benytte sig af undtagelser, der er fastsat til fordel for visse erhvervsdrivende i forbindelse med handelen mellem medlemsstater.

Endvidere bemærker det, at man ved at tillade importøren af et lægemiddel at henvise til oplysninger, der allerede meddelt af en anden erhvervsdrivende, kan komme til at handle til skade for sådanne tredjelandes interesser — som f.eks. Østrig — hvor disse produkter indkøbes for senere at blive genindført til Fællesskabet. Ifølge Det Forenede Kongerige er det nemlig sandsynligt, at fabrikanten eller distributøren af dette lægemiddel vil bestræbe sig på at bringe denne parallelimport til ophør ved at forhøje den pris, hvortil dette produkt kan indkøbes i disse lande. Det finder, at en sådan foranstaltning kan komme til at medføre, at priserne på lægemidler stiger i disse lande.

Kommissionen finder, at rækkevidden af den dom, som Eurim-Pharm påberåber sig — nemlig dom af 20. maj 1976, de Peijper — bør begrænses til kun at omfatte handelen mellem medlemsstater, idet der ikke er nogen grund til at tillade henvisning til dokumenter, som myndighederne i importmedlemsstaten allerede råder over, når det indførte lægemiddel har oprindelse i et tredjeland.

Til støtte herfor har Kommissionen anført to argumenter.

For det første kan en sådan lempelse kun indrømmes, når oprindelsesstaten for det første er forpligtet til at meddele importstaten de oplysninger, den råder over vedrørende det importerede lægemiddel, og, for det andet, når disse to stater har samme lovgivning om fremstilling og markedsføring af lægemidler.

I denne forbindelse har Kommissionen gjort gældende, at Domstolen i dom af 9. februar 1982, Polydor, lagde til grund, at de bestemmelser om frie varebevægelser, der findes i frihandelsoverenskomster, ikke kan fortolkes på samme måde som de tilsvarende artikler i traktaten, når disse overenskomster til forskel fra traktaten ikke indeholder bestemmelser om gradvis harmonisering af lovgivningen i signaturstaterne.

Endvidere har Kommissionen bemærket, at der ikke er grund til at give fritagelse fra pligten til at indlevere visse dokumenter ved indførslen til Fællesskabet af et lægemiddel med oprindelse i Østrig uden sikkerhed for, at en lignende fritagelse vil blive bevilget i Østrig for importører af produkter fra Fællesskabet. Kommissionen lægger i denne henseende vægt på de lige konkurrencebetingelser, som efter frihandelsoverenskomsten skal indføres i handelsforbindelserne mellem Østrig og Fællesskabet.

III — Svar på Domstolens spørgsmål

Domstolen har spurgt Eurim-Pharm, Det Forenede Kongerige og Kommissionen, om det Adalat-R, der er fremstillet i Fællesskabet, kunne betragtes som et produkt med oprindelse i Østrig, hvilket er en betingelse for, at overenskomsten finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

Som svar på dette spørgsmål har Eurim-Pharm bemærket, at Adalat-R blev fremstillet i Tyskland, men har ikke udtalt sig om overenskomstens anvendelighed i det foreliggende tilfælde.

Til uddybelse af den holdning, som Det Forenede Kongerige har forfægtet i sit skriftlige indlæg, bemærker det, at overenskomsten ikke kan finde anvendelse, fordi Adalat-R er blevet fremstillet i Fællesskabet og derefter udført til Østrig med henblik på genindførsel i Fællesskabet.

Det Forenede Kongerige har begrundet sin opfattelse med en henvisning til formålet med overenskomsten, som er at lette udførslen fra signaturstaternes områder og således udvikle deres økonomi. Dette formål indebærer, at produktet for at falde ind under den gunstige frihandelsordning, som er indført ved overenskomsten, skal undergå en vis forarbejdning i eksportlandet. Dette krav er ikke opfyldt i det foreliggende tilfælde, idet Adalat-R ikke er undergået nogen forarbejdning i Østrig.

Kommissionen har for sit vedkommende gjort opmærksom på, at aftalen i medfør af artikel 2 i protokol nr. 3 finder anvendelse på varer med oprindelse i Fællesskabet, der udføres til Østrig, hvor de ikke undergår nogen form for bearbejdning eller forarbejdning og bagefter sendes tilbage til Fællesskabet.

R. Joliet
Refererende dommer